

PRŌCITNUTÍ

ENGEL MAEWEN

ProCitnutí

Engel Maewen

Anotace

Láska jako smrt.

Láska jako iluze.

Láska jako poslední šance.

Muž prochází z života na život,
nakažlivým vzduchem, mlhou, zaslepením.

Dialog, jež vedl sám se sebou, o skutečnostech,
v které doufal, začíná ztrácet smysl.

Hlubina, vpád – odběh do temnějších,
klidnějších rohů světa – kam se podělo, co mělo ho chránit?

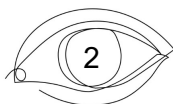
Obviněn za činy, spáchané kvůli absenci světla,
kvůli absenci čehokoliv, kohokoliv.

Muž prochází z života na život, zaplněným kruhem,
v podsvitu fialové, nitro lásky zeje prázdnotou.

Opuštěn, okukován z povzdálí.

Muž prochází z života na život – a až se jednou ukáže,
kým byl – ukován z krutosti – doufám, že se udává.

Doufám, že se udává.

Brno, 2024

Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 31. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Engel Maewen

Obálka © Dominik Osička

Redakce a korekce: Tomáš Rejc

Kontrola: Monika Kurucová

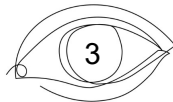
Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

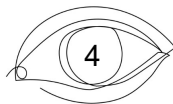
ISBN

978-80-53005-24-1 (epub)

978-80-53005-25-8 (PDF)

CITRON

PODIVÍN

Seděl jsem na svém letitém, zaprášeném, proděravěném gauči, když vešla dovnitř. Bianca – nádherná, překrásná jako slunce na pusté obloze, oděná v až moc nóbl oblečení, což mě iritovalo – Však hned u prahu mi napovědělo, že mi do bytu nevkráčuje ten stejný člověk, jakého jsem doposud znal. Úsměv, kterým mě neupřímně obdarovala, perfektně rovný a bílý jako nejčistší prosincový sníh, měla stejný – stejně jako vůni, levandulovou, příjemnou a vítací vůni, která mě okamžitě tak nečekaně zlákala už při našem prvním setkání. A teď tu sedí naproti mně s šálkem čaje, co jsem jí uvařil, aniž by se mě o to prosila. A ani já sám jsem to dělat nechtěl. Teď, když ji pozoruji, jak tiše hledí do prázdna a nervózně nehty drápe do plyšového povrchu gauče, začínám si uvědomovat, že vlastně ani nechci, aby tu se mnou byla, protože opravdu není co říct a nad čím si společně lámat hlavu. Sám sebe se ptám, proč se tak nadmíru snažím. Odpověď mi nešla do hlavy, a tak

jsem se tím přestal trápit, jelikož jsem se kvůli tomu též zbytečně (a pro ni rozhodně podivně) zahleděl kamsi do prázdného, slepého bodu na zdi přede mnou, a vůbec jsem nevnímal, jak dlouho naše společně prožívané nelibé ticho trvalo.

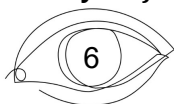
„Co kapela?“ ozvala se najednou.

„Rozpadli jsme se,“ odpověděl jsem zasmušile. „Co ta role, kterou jsi chtěla? U Juliet Bradgersové ve filmu.“

„Dostala jsem ji.“ Bianca se usmála, zeširoka a tentokrát upřímně. Darovala mi upřímný úsměv, až když mluvila o svém vlastním úspěchu. Lehce to ve mně rozproudilo krev.

„Jak to... teď plánuješ?“ zeptal jsem se na to jediné, na čem v tu chvíli záleželo. Odpovědi jsem se děsil, zároveň jsem po ní však dychtivě toužil – potřeboval jsem vědět, jak si stojím. Nebyl jsem ale ani zdaleka připraven na jednu z odpovědí, které mohly přijít. Nedokázal jsem si být jist tím, jak zareaguju.

Bianca se zvedla na nohy, položila šálek čaje na kuchyňskou linku, která byla vzhledem k velikosti celého bytu jen pár kroků od gauče, a zadívala se na mě vysloveně zklamaně, jako bych ji zklamal jen tím, kdo

jsem. Nad tím bylo radno se pozastavit, na to jsem však v tu chvíli neměl čas.

Nechtěl jsem před ní působit jako podivín či pouhé dítě, které nemá co říct, když nastane vážná situace či problém, který nedokáže řešit. Věděl jsem jen, že se mi její pohled ihned vetknul do paměti a někde v hloubi mi zanechal obrovskou prohlubeň. A já jí hleděl do očí, prosil ji – však ne slovy –, aby přestala s tím jejím výrazem, co mi akorát vteřinu po vteřině připomínal, že my dva si opravdu nejsme ani zdaleka tak podobní, jak bych si přál. Pomalu mi ale naznačoval a připravoval mě na onu odpověď, na to tragické rozuzlení, kterého jsem se tak obával. Chtěl jsem, aby mě znovu brala jako sobě rovného, spláchl jí tu deziluzi a smutek z očí stejně jako nervozitu, co byla snadno viditelná ve zbytku jejího těla. Nebyl jsem toho však schopen.

„Už to nefunguje. Je na čase si přestat navzájem ubližovat... a ukončit to v dobrém.“

Nejhorší na tom všem – a za co jsem byl na sebe nejvíce rozzuřený a co jsem si hned po jejím odchodu vyčítal zdaleka nejsilněji – byl fakt, že mě to nepřekvapilo. No samozřejmě, že jsem nebyl schopen

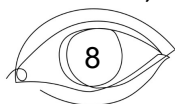

ničeho. Jak bych taky mohl? A ona to věděla taky, viděl jsem jí to na očích, bylo v nich mnohem víc než jen zklamání. Bylo v nich přijetí. Akceptace faktu, že už navždy zůstanu tím, kým jsem, a ona to nezmění, lhostejno jak dlouho v mém bytě, na mém gauči či opřena o mou kuchyňskou linku zůstane. Chtělo se mi prosit. Naprosto upřímně, chtělo se mi rozkřičet na míle daleko, že ještě nejsem úplně k zahození. Jediné, co ze mě ale vyšlo, bylo bázlivé:

„To asi jo.“

Po těchto slovech jsem se jí už do očí nepodíval. Stála přede mnou, špičkou chodidla poklepávala o podlahu, čekajíc na mé ozřejmení. Ústa jsem už však neotevřel a pohled ze země neodlepil. Poslední její slova si však pamatuju dopodrobna.

„Když jsem tě poprvé potkala, viděla jsem v tobě cosi speciálního. Nevím, co to do mě vjelo, jestli jsem se jen pomátla, anebo tam v tu dobu doopravdy něco bylo. Už to ale nevidím. Je mi to moc líto... ale už to nevidím.“ S těmito slovy mé dveře opustila a už se nikdy nevrátila zpátky. Zůstal jsem sedět na gauči s prsty sepjatými a lokty opřenými o bolavá kolena, zhluboka jsem

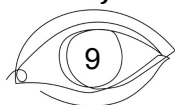
vydechoval a neopouštěl, ani na nejkratší chvíli, vybrané místo na podlaze, které se na nějakou dobu stalo osadou pro všechna má nejhlubší pomyslení. Ani nevím, jak dlouho jsem tak zůstal sedět, je dost možné, že několik hodin. Za okny se totiž za tu dobu dočista setmělo a já začínal pociťovat, jak mě tíží hlad, přitom jsem těsně před jejím příchodem obědval.

Určitě to bylo několik hodin.

Vstal jsem z pohovky jakoby nic a nakráčel do kuchyně udělat si pár toustů. Ke konci večera jsem si ani nezapnul televizi. Ne proto, že bych nechtěl, spíše proto, že jsem na to ani nepomyslel. Sedl jsem si zpátky na stejné místo jako předtím a tam zíral. Zíral a zíral, zatímco čas kolem mě plynul a mé oči se pomalu samy unavovaly, a já propadal hlouběji a hlouběji do spánku, dokud jsem nakonec zcela neusnul.

Ráno mě nasralo.

Světlo za oknem mě otravovalo a hluk, co vycházel z ulic, bych nejraději utlumil, jakkoliv. Cítil jsem na sobě tíhu – vstával jsem s ní, chodil s ní, dýchal s ní, zatímco jsem se ze všech sil snažil svůj mozek přesvědčit, že tam uvnitř není, že se mi to snad jen zdá. Že se včerejšek,

možná, přece jen dá ještě napravit.

Možná.

To mě pronásledovalo, ať už jsem dělal cokoliv. Za okny je světlo, je nový den. Všichni byli venku, v ulicích, bylo jich tam mraky, slyšel jsem to.

Kdepak můžeš být ty?

Copak nevíš, že na tebe čekám?

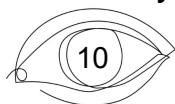
Na sen, který se nikdy nevyplní.

Uslyšel jsem zvonění telefonu na jídelním stole, jen dva kroky ode mě. Postavil jsem se a ucítil ostrou malátnost, dokázal jsem však vydržet na nohou.

„Nazdar, chlape, nechceš dnes večer někam zajít?“ ozval se hluboký, z nějakého mně neznámého důvodu ale adrenalinem naplněný hlas.

„Uhm... Vlastně ani ne,“ odpověděl jsem a promnul si oči.

„Ale no tak, neviděli jsme se věčnost, dojdi do hospody na rohu Gewlender Street v osm, budu tě čekat,“ pověděl mi a já neměl dost energie mu odporovat. Položil jsem telefon a sedl si zpět na gauč. Tentokrát jsem si pustil televizi, kde zrovna dávali jakýsi komediální pořad s falešnými nahrávkami

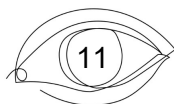

smíchu v pozadí, co se do scén vkládaly snad každých pár vteřin. Nenáviděl jsem je. Z celého mého bytí jsem tyhle pořady nesnášel. A asi to bylo tím vším, co se za posledních několik hodin odehrálo, anebo mou vlastní náturou, kterou jsem na krátkou chvíli nebyl schopen ovládat, že se do mě z obrazu naproti náhle vehnal takový vztek, až jsem televizi holýma rukama rozmlátil. Ten moment jsem si hned po dokonání už nepamatoval. Viděl jsem své zakrvácené klouby, viděl jsem, jak se ta prokletá bedna s několika skleněnými pavučinami povaluje po zemi, a také jsem slyšel klepot, rázný a zběsilý klepot na dveře doprovázený křikem:

„Co to tam ksakru vyvádíš, člověče?!“

Věděl jsem, kdo to řve, o to víc se mi nechtělo dveře otevřít. Pohlédl jsem znovu na své ruce a uvědomil si, jak obrovsky jsem právě chyboval. Necítil jsem fyzickou bolest, to vůbec ne. Kdyby celé mé zápěstí nebylo umazané od krve, ani bych si pravděpodobně neuvědomil, že jsem se kdy něčeho takového dopustil. Zkrat. Chyba.

„Dobrý den, pane Hansone –“ začal jsem, hned jsem však byl přerušen.

„Ty svý kecy si nech, laskavě, na jindy – nemám náladu je poslouchat. Už několikrát, a bůh ví, že má trpělivost už pomalu mizí, jsem ti říkal, aby ses dal dohromady, nebo sám – a to ti, kurva, povídám – zařídím tvé vystěhování! Tolik randálu, kolik ty dennodenně provádíš, ať už uprostřed noci, či teď už za světla! Mám toho dost...“

„Rozumím vám, věřte mi, že to nedělám schválně, přece bych vás nerušil jen tak pro zábavu –“

„Ale kdo řekl že pro zábavu? Děláš to, protože nemůžeš jinak! Protože už sám své chování neumíš kontrolovat, a pak se omlouvej, jak jen chceš, za to, co se z tebe stalo za zvíře!“

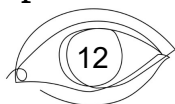
„Omlouvám se, pane Hansone.“

„Poslední varování. Úplně poslední.“

Zavřel jsem, umyl si krev z rukou, které jsem při rozhovoru s rozzuřeným sousem celou dobu nechával schované v kapsách u kalhot, a pak jsem na gauči usnul.

Jak jsem znovu otevřel oči a přešel do sedu, za okny byla tma a já se připravoval konečně vkročit do civilizace.

„Tak přece jenom jsi přišel!“ zavolal, hned jak mě

spatřil.

„Ne že bych měl zrovna na vybranou.“

„Vždycky máš na vybranou. No tak pojď, sedni si.“

Měl jsem obavy, že společně se mnou Bobby pozval bandu dalších jeho přátel, s kterými jsem se já tak důvěrně neznal. U stolu jsme ten večer ale seděli jen my dva.

„Jak se máš, Lesley?“

Se svou odpovědí jsem váhal.

„Jo, uhm... Dobře, no... Všechno je v pohodě, dobrý. Co ty?“

„Však mě znáš, chvíli je to dobrý, pak zase na hovno. Ale bylo už i hůř.“

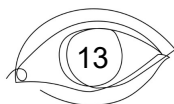
„A co otec?“

„Od té doby, co jsme si rozbili huby, jsem ho neviděl. Nemyslím si, že ho ještě vůbec někdy uvidím. Skončili jsme.“

„Je to tak lepší, nikdo by neměl být v blízkosti někoho, jako je on.“

„Máš pravdu, je mi bez něj mnohem líp – můžu se pořádně soustředit na práci.“

„Na jakou práci?“

„Snažím se něco vybudovat, vymyslet něco, co by mě mohlo někam dostat. Kurva, už mě sere takhle žít.“

„Vymyslet co?“

„Něco, co mě dostane dost vysoko, abych odsud mohl odjet a už se nikdy nevrátit, potom budu mít klid.

Ksakru, ale zas tak daleko od pravdy nejseš. Přemýšlím dennodenně nad tím, v čem bych se mohl na tomhle světě uplatnit. A ať už přijdu na cokoliv, všechno zase za pár vteřin působí jako zbytečná snaha.“ Bobby na chvíli zmlknul.

„Možná že fakt nejsme speciální,“ pokračoval, „a možná se bez toho obejít nedá.“

„Bohužel, Bobby.“

„A tobě to nevadí?“

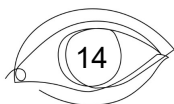
„Na světě je osm miliard lidí, Bobby. Někteří z nás se musí spokojit s obyčejným.“

„No ale přece jsem tě sem netáhl, abychom se spolu utápěli ve smutku! Co ta tvoje holka, jak se jmenovala... Bianca?“

„Bianca, jo.“

„Jak to jde, povídej, chci vědět všechno.“

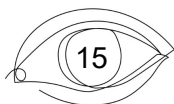
„Skončili jsme.“

„Cože?“

„Nechci o tom mluvit, Bobby, vážně. Oba jsme byli... příliš rozdílní.“ Po téhle otázce už jsem se nedokázal do žádného tématu konverzace s Bobbym ponořit dostatečně na to, aby můj mozek dočista zatarasil veškeré myšlenky spojené s Biancou, které se mi do něj nekontrolovaně hrnuly. Seděl jsem tam jako duch a jen poslouchal, jak se nedokáže přenést přes jednoduchý fakt, že se jeho život přes noc a jakousi náhodou nepřemění v růže a duhy a že bude dost určitě už navždy zastrčený v tomhle špinavém, zapáchajícím městě. Bylo mi ho líto, bůh ví, že ano. Nedokázal jsem mu ale naslouchat, když mi v hlavě hrálo dokola a dokola jako nejtemnější ozvěna jen jedno jediné jméno.

Nemělo mě dohnat až sem. Až k tomuhle. Je tak překrásná, jako anděl – až mi bylo do breku. Seděla zrovna u strýčka Boba na S Cass Ave, pozoroval jsem ji přes výlohu, zatímco jsem se každých pět vteřin ohlížel za sebe, zda si někdo nevšímá toho, co právě dělám. Všem jsem byl ukradený. Neměl jsem ani ponětí, kam tímhle vším mířím, stál jsem tam bez jakéhokoliv plánu. Věděl jsem jen, že ji musím vidět. Čekal jsem na tom

stejném místě, dokud z restaurace nevyšla. Vyšla se opačným směrem, na protější chodník, zády ke mně. Nemohl jsem si pomoci a vydal jsem se za ní. Měla na sobě vysoké černé, jen na pohled velmi drahé podpatky, uplé bílé džíny a krásnou hnědou koženou bundu, kterou jsem ten den viděl poprvé, musela si ji koupit nedávno. Vlasy měla svázané do roztomilého copánku a její chůze byla sebevědomá, ale zdravě – ani trochu sebestředně. Pochodoval jsem jen pár metrů za ní, koukal se na ni v krátkých, pravidelných intervalech, mezi kterými jsem falešně předstíral zájem o úplně náhodné věci jako o ušpiněného kytaristu na zemi v tureckém sedu nebo holuba sedícího na prorezavělé trubce střechy jednoho z několika chudobných kadeřnictví. Když jsem si to doma, na svém gauči, celé znovu promítal, měl jsem se asi vinit. Pravděpodobně by mi to mnoho lidí, kdyby znalo mé úsudky a rozhodnutí, přálo. Možná jsem se měl cítit jako monstrum za to, že ačkoliv jsem si byl vědom, jak příšerně mohu v odraze očí ostatních, které ani neznám a oni neznají mě, vypadat, já sám se do svého odrazu dokázal podívat bez problémů. Neměl jsem v úmyslu v

